

MISTERUL
fotografiei

MISTERUL fotografiei

Traducere de Cristina Giurgiu

Beverly LEWIS

Copyright © 2015 Beverly M. Lewis, Inc.

Cartea a fost publicată în limba engleză cu titlul *The Photograph*, la Bethany House Publishers, un imprint al Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan, 49516, SUA.

Toate drepturile rezervate.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții.

Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

Misterul fotografiei

de Beverly Lewis

Copyright © 2016 Casa Cărții

OP 2, CP 30

410670, Oradea

Tel./Fax: 0259-469 057; 0359-800761; 0728-874975

E-mail: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LEWIS, BEVERLY

Misterul fotografiei / Beverly Lewis; trad.: Cristina Giurgiu. -

Oradea : Casa Cărții, 2016

ISBN 978-606-732-064-0

I. Giurgiu, Cristina (trad.)

821.111-31=135.1

Traducerea: Cristina Giurgiu

Editarea: Rodica Bogdan

Tehnoredactarea: Vasile Gabrian

Corectura: Timeia Pop

Coperta: Marius Bonce

Tiparul executat la Metropolis srl, str. Nicolae Jiga 31, Oradea

Tel./Fax: 0259-472 640

*Lui Carole Billingsley,
ale cărei rugăciuni și dragoste
sunt o dublă binecuvântare pentru mine.*

BEVERLY LEWIS, născută în inima ținutului Pennsylvania Dutch, este autoare a peste nouăzeci de cărți bestseller, conform *New York Times*. Povestirile ei au fost publicate în unsprezece limbi. Un interes deosebit acordat moștenirii amish a mamei sale a fost ceea ce a inspirat-o pe Beverly să-și localizeze multe dintre povestirile sale în ținutul amish, începând cu romanul de debut, *Izolarea*, care s-a vândut în peste un milion de exemplare și a inspirat un film realizat de Original Hallmark Channel. În 2007, *The Brethren* a primit premiul Christy.

Beverly a fost interviuată atât de media națională, cât și de cea internațională, incluzând aici revista *Time*, Associated Press și BBC. Locuiește împreună cu soțul ei, David, în Colorado.

Pentru mai multe informații, vizitați www.beverlylewis.com sau www.facebook.com/officialbeverlylewis.

Acum și atunci, în această lume cenușie,
lucrurile iau ființă ca într-o încântătoare povestire –
și câtă mângâiere aduce acest lucru!
Din *Little Women*, de Louisa May Alcott

Prolog

Valea Eden, 1980

Sinceră să fiu, am fost învățată să nu-mi plâng de milă. „*Autocompătirea nu duce la nimic bun*”, spunea adesea mama, așteptându-se ca noi, eu și frații mei, să fim recunoscători și veseli, indiferent de situațiile cu care ne confruntam. Trebuie să mărturisesc că ea și *Dat* îmi lipsesc teribil acum, când suntem nevoiți să ne continuăm viața fără ei. Însă nu am timp să mă gândesc la ce a fost. Sora mea mai mică, Lily, mi-a oferit nenumărate prilejuri de îngrijorare de când mama a murit iarna trecută, răpusă de pneumonie.

Îmi amintesc una dintre acele zile geroase de ianuarie, când am pășit în dormitorul mamei și am văzut-o stând alături de Lily, sora mea în vârstă de optsprezece ani, lângă fereastra scăldată de razele soarelui. Mama era învăluită din cap până-n picioare într-o lumină albă, reușind cumva să se ridice din pat și să-și aranjeze cea mai bună *bonetă* de organdi peste părul lipsit de strălucire și *strubblich**. Vorbea încetșor cu Lily, iar halatul îi atârna larg pe umerii delicați.

— *Ia te uită la urmele alea de animal în zăpada proaspătă!*

Mama arată spre fereastră, apoi se întoarce cu fața spre Lily, fără să-și dea seama că mă aflu în încăpere.

— *Scumpa mea copilă, fii foarte atentă ce urme lași și încotro i-ar putea călăuzi pe cei ce le urmează!*

* „În dezordine, ciufulit”, în dialectul *deutsch* (n.ed.).

Felul ăsta de a vorbi al mamei nu era o noutate. Însă de data asta, buza lui Lily tremură și privi cu ochi triști pe fereastră, fără a rosti un cuvânt.

N-avea cum să știe – și nici noi, de altfel – că peste trei săptămâni, scumpa noastră mamă avea să părăsească această lume. Era sarcina mea să am grijă de Lily, să mă străduiesc să o țin pe calea cea dreaptă și îngustă.

Sora noastră mai mare, Frona, era la fel de preocupată pentru Lily ca și mine. Se întreba cu îngrijorare ce se va întâmpla cu noi, trei surori nemăritate, locuind la ferma unde am crescut, în Valea Eden din ținutul Lancaster. Locuiam aici temporar, pentru că fratele nostru Menno moștenise ferma de la părinți.

— În seara asta vom primi niște răspunsuri, mă informă Frona după micul dejun, în această zi de la mijlocul lunii mai. Sper doar să ne placă ce auzim.

Menno, cel mai tânăr dintre cei patru frați mai mari, căsătorit, a lucrat pământul încă de la moartea tatălui nostru, ajutând-o pe mama, și mai apoi pe noi să ne întreținem. Deși se afla adesea în preajma fermei, nu punea piciorul în casă decât rareori, pentru masa de prânz. Însă îi spusese Fronei că va veni după cină ca să vorbim. După expresia întunecată de pe chipul ei, mi-am dat seama că avea nevoie s-o asigur că totul va fi bine.

— E tare *gut* din partea lui Menno să ne viziteze, i-am spus.

— Nu sunt sigură ce pune la cale, spuse Frona, încruntându-se din nou. Am eu suspiciunile mele.

— Ei bine, bănuiesc că vom afla curând.

Așa că am început să pregătesc delicioasele fursecuri cu unt de arahide, preferatele lui Menno, dorind să-l ospătez la sosire.

La vârsta mea de douăzeci de ani, învățasem că omul habar n-are ce-i poate aduce ziua de mâine. Adesea lucrurile au un început bun, pentru ca mai apoi să ia o turnură proastă. Tata și mama, deși păreau a fi sănătoși, ne-au părăsit prea devreme. *Jah*, știam din experiență că atunci când vremuri grele se abat asupra

ta, trebuie să ai ceva de ce să te agăți. În cazul părinților mei, acel ceva era încrederea lor în Tatăl ceresc. Și la fel era și pentru mine.

Din nefericire, nu așa stăteau lucrurile cu frumușica Lily. Mama a fost întotdeauna stânca ei în astfel de vremuri și, fără ea prin preajmă, Lily părea pierdută. Cu toții eram, în felul nostru, însă nu într-un mod atât de vizibil sau disperat ca ea.

Seara, când Lily se ghemuia lipindu-se de mine pentru a ne încălzi în patul pe care-l împărțisem din fragedă pruncie, o auzeam vorbind singură și plângând încetișor. Era posibil ca ceea ce îngâna să fi fost rugăciuni, însă dacă așa era, nu semănau deloc cu rugăciunile învățate de la mama. Uneori Lily putea spune lucruri absolut fără noimă, sincer, iar eu încercam să nu le pun la inimă.

— *Mi-am pierdut toată bucuria de a trăi*, spusese Lily la scurt timp după moartea mamei. *Trudesc din greu de la răsăritul soarelui și până la apus – și pentru ce? Doar ca s-o iau de la capăt mâine.*

— *Dar munca poate fi amuzantă*, i-am amintit.

— *Poate pentru tine și Frona.*

N-am insistat, amintindu-mi ceea ce spusese odinioară prietena de o viață a mamei, Naomi Mast: „*Mai bine să nu pui atâta preț pe ceea ce spune omul la durere.*”

— E timpul să-ți saluți devotații clienți, Eva, spuse Frona, încercând să mă împingă afară pe ușa laterală, ca să deschid, în acea dimineață, magazinul meu de dulciuri.

Era construit în partea laterală a casei – opera lui *Dat*, deși mama fusese și ea de acord – pe când aveam doar doisprezece ani și deja făceam, cu ingeniozitate, tot felul de dulciuri delicioase.

— *Ți-ai descoperit vocația*, Eva, îmi spusese odată tata, cu chipul strălucind. *Iar noi suntem fericiții – și înfometații – beneficiari!*

Copilă fiind, adesea pierdeam noțiunea timpului când cream noi rețete, întotdeauna încercând să mă autodepășesc când era vorba de dulciuri delicioase. Unii spuneau că dulciurile mele seamănă cu o captivantă serie de romane – abia aștepți să pui

mâna pe următorul. Și nu după multă vreme, m-am trezit cu mai multe comenzi de ciocolată de casă și bomboane pe băț decât putea suporta bucătăria noastră, cu toate că era suficient de spațioasă. Așa se face că tatăl meu a hotărât să construiască înșoritul și primitorul magazin de dulciuri, la care a anexat o mică bucătărie pentru pregătirea produselor. Încă din primul moment în care am pășit înăuntru și m-am uitat în jur, am avut impresia că am murit și am intrat în Paradis.

— *Pentru mine, Dat? îl întrebam.*

Tatăl meu m-a sărutat pe frunte.

— *Totul pentru tine, micuță Eva.*

Îi zâmbisem, iar aceasta era una dintre miile de amintiri frumoase.

— Iar visezi cu ochii deschiși.

Frona mă fixa cu privirea, fluturându-și mâna în fața ochilor mei.

— Ai clienți!

— Mă spăl pe mâini și plec, i-am răspuns.

— Să te întorci cu vești, auzi?

— Ce-ar fi să vii ca să auzi cu urechile tale?

M-am răsucit pe călcâie, îndreptându-mă spre chiuvetă.

— Și între timp mi-ai putea da o mână de ajutor.

Frona scutură prosopul de bucătărie.

— Am destule de făcut aici, crede-mă. Oricum, l-am văzut pe băiatul familiei Diener așteptând la rând.

— Nu-mi dau seama ce vrea.

Frona îmi zâmbi cu subînțeles.

Mi-am săpunit bine mâinile, apoi le-am clătît și le-am șters. Nu era treaba ei să știe ce era în inima mea pentru Alfred Diener, tânărul de douăzeci de ani. La urma urmelor, el a fost primul băiat care m-a invitat la o plimbare, cu patru ani în urmă, pe când aveam doar șaisprezece ani. Alfred era un băiat cumsecade și destul de chipeș, însă el își dorea să aibă o fermă, iar eu nu suportam gândul că aș putea deveni soția unui fermier.

Să fii blocată în bucătăria ticsită a unei ferme...

— Ai face mai bine să te grăbești, spuse Frona, privind-mă cu blândețe. Avem nevoie de fiecare cent pentru a plăti noile unelte de grădinărit.

Cu toate că era de o franchețe remarcabilă, sora mea era, în același timp, o femeie care-și făcea prea multe griji.

Îmi amintesc ocaziile în care Menno și ceilalți frați ai noștri – Emmanuel, Stephen și Rufus – o îndemnaseră pe Frona să se îngrijoreze mai puțin și să se încreadă mai mult în *Dumnezeu*.

— Pentru Dumnezeu, ne vom descurca, i-am spus. Țiți promit.

— *Tu promiți?*

Frona se îndreptă spre ușa din spate și, cu prosopul de bucătărie atârnat de braț, se uită pe geam. Soarele îi lumina obrazul neted, rotund. Arăta la fel de ofticată ca întotdeauna, în ciuda drăgălașei rochii verzi, cu capă, și a șorțului asortat, ale cărui poale îi ajungeau până la glezne.

— Întotdeauna am reușit să ne plătim facturile la timp.

Frona mă privi clipind din spatele ochelarilor cu lentile groase. Purta ochelarii vechi ai mamei, spunând că aceștia o ajutau să vadă tot ce era posibil să-i scape din vedere.

— *Uf!* N-am înțeles niciodată cum de poți fi atât de *hallich*, izbucni Frona, ca și cum a fi fericit era un lucru de care trebuia să-ți fie rușine. Își rezemă trupul rotofei de pervaz și se încruntă.

— Țiți amintești că mamei îi plăcea să privească păsările? Tatăl nostru ceresc are grijă până și de cea mai neînsemnată rândunică.

Frona își umflă obrajii pufnind, apoi se îndreptă greoi spre frigiderul cu absorbție. Îl deschise și rămase uitându-se ce era înăuntru. După o vreme, scoase un sunet gutural și își întoarse privirea spre mine. Un nor cenușiu parcă se lăsase peste ea.

De ce o fi atât de îngrijorată?

Frona avea tendința de a-și face o mulțime de probleme, în special cu privire la viitor, însă nici eu nu eram imună la acest păcat. *Dat* ne amintea adesea că problemele au menirea de a ne întări credința. „*Fiți mulțumitori în orice situație*”, obișnuia el să spună.

Așa că, de dragul scumpului nostru tată, eram hotărâtă să număr binecuvântările noastre – familia, prietenii și ciocolata. Atunci și acolo am ales să cred că orice ar fi avut Frona în minte în clipa aceea, nu trebuia să iau în seamă. Tatăl nostru ceresc va avea grijă de noi. În plus, cele mai multe lucruri pentru care se îngrijorează omul nici nu ajung să se împlinească.

Capitolul 1

Eva Esch stătea în spatele tejghelei de lemn, în cea mai călduroasă dimineață de până acum a înfloritoarei luni de mai, salutând fiecare client al magazinului de dulciuri. Razele soarelui inundau cochetul și îngrijitul magazin în această zi de vineri, iar între vânzări, fata alerga ici-colo, aranjând în mod îmbietor bomboanele pralinate și biluțele cu unt de arahide. Tatăl ei, Vernon Esch, construisese intenționat tejgheaua cu fața spre geamuri, astfel încât tânăra Eva să-și poată vedea clienții sosind. „*Nici prea înaltă, nici prea joasă*”, spusese el, rugând-o să stea dreaptă în timp ce își scotea, zâmbind, ruleta. Având în vedere vârsta ei fragedă, era important să ia în considerare faptul că avea să crească; *Dat* spusese că era posibil ca Eva să ajungă la fel de înaltă ca mama ei.

Realiză din nou cât de atent fusese întotdeauna tatăl ei, care murise în urmă cu patru ani. Amintindu-și, își ridică privirea și dădu cu ochii de Alfred Diener, un tânăr înalt și foarte blond. Doamne, probabil că s-a uitat țintă la mine în tot acest timp!

Îi zâmbi politicos, iar Alfred nu-și feri privirea, așa cum un tânăr mai timid ar fi făcut-o. Ochii lui calzi, migdalați, îi susținură privirea, iar chipul i se luminează și buzele i se întredeschiseră.

Oare a venit să mă invite undeva? se întrebă Eva.

Alfred așteptă, răsucind la nesfârșit o bucată de hârtie între degete. Statura-i robustă era dovada multor ceasuri de muncă grea la ferma tatălui său, pe Stony Hill Road. Chipul îi era deja bronzat, iar atitudinea lui era încrezătoare. Femeia care se va

căsători cu Alfred va fi bine îngrijită și va naște viitori fermieri și micuțe spălătorese de vase.

Chiar în fața lui Alfred, două dintre vecinele cumsecade ale Evei, Sylvia Lantz, o femeie în vârstă de șaizeci de ani și Josie, nora ei de treizeci de ani, tăifăsuiau în dialectul *deitsch*, în timp ce urcau treptele umbrite de acoperișul verde al verandei. Deasupra magazinului, pe frontispiciu, era scris: *Delicii Dulci*.

Josie și soțul ei, Sam, împreună cu copiii lor de vârstă școlară, locuiau la ferma Sylviei, unde bătrânii Lantz își lucraseră pământul și crescuseră nouă copii, dintre care opt ajunseseră la vârstă adultă. Cea mai mică fiică a familiei Lantz se înecase într-o vară, în urmă cu câțiva ani, iar alte două fete – Tilly și Ruth – părăsiseră comunitatea amish și plecaseră în lume, locuind undeva în Massachusetts, lângă coastă, după cum se zvonea. Eva nu cunoștea toate detaliile.

Ceea ce *știa* însă era că oricât de mult se străduia în clipa asta să nu privească în direcția lui Alfred, tot reușea să-l vadă cu colțul ochiului. Dacă o va invita, oare *ar trebui* să accepte?

Atât Sylvia, cât și Josie doreau să cumpere „degețele” de ciocolată albă, cum îi plăcea Evei să le numească. Micile batoane se topeau în gură, compensând prin savoare ceea ce le lipsea ca dimensiune.

– Nu mă pot abține, spuse Sylvia aruncând o privire către Josie. Vreau trei duzini, te rog.

– Sper să mai rămână câteva, spuse Josie, acoperindu-și gura ca să-și înăbușe râsul.

– Mă cunoști, doar.

Obrajii Sylviei se îmbujorară.

– Le voi împărți bucuroasă cu tine dacă Eva nu mai are.

Eva zâmbi auzindu-le cum se tachinează, puțin invidioasă pe felul blând în care Josie atinse brațul soacrei sale.

– *Mei Mann** va fi recunoscător, răspunse Josie, privind-o cu o sclipire jucăușă în ochi. Dulciurile tale sunt cele mai bune, Eva!

– *Jah*, să faci asemenea dulciuri e un dar.

* „Bărbatul meu”, în dialectul *deitsch* (n.ed.).